

Vycházka do Strašnic s Helenkou

Trmalova vila vás vítá: "**Hosta chlebem solí, nezdvořáka holí**".

Po vycházkách tradičními historickými částmi Prahy, Staré a Nové město, Malá Strana, Hradčany a Vyšehrad, jsme se vydali do okrajových čtvrtí.

V mrazivém únoru jsme se v počtu 13 osob, převážně ženského pohlaví, sešli na místě bývalé Bečvářovy stodoly, kterou jsem v roce 1948 pomáhal bourat. Ve Strašnicích jsem se totiž narodil a vychodil základní školu. Dnes je na tomto místě stanice metra Strašnická, kam většina účastníků přijela. Naším průvodcem byla Helenka - jako vždy skvěle připravená. Mně to však nedalo a celou cestu jsem jí do toho „kecal“. Inu, nejhorší jsou rodáci „odněkud“.

Strašnice se připomínají poprvé v roce 1185. V té době patřila obec Vyšehradské kapitule. K rozvoji ze zapadlé vsi došlo na začátku 20. století, kdy Strašnice získaly znaky moderní obce, tj. četnickou stanici, poštu, vodovod a od roku 1908 spojení elektrickou dráhou do zde vybudované tramvajové vozovny. Od roku 1922 byly Strašnice spojeny s Prahou jako XIII. pražský obvod - Vršovice, Strašnice, Malešice a Hostivař. Od roku 1922 tu byly dvě evangelické modlitebny - českobratrská a metodistická - které jsou zde dodnes. Vlastní římskokatolický kostel byl však postaven až v roce 1994.

Naše vycházka pokračovala od metra secesní vilovou čtvrtí založenou v dobách rozkvětu obce. Zde se také nachází známá Trmalova vila, která je dnes objektem s kulturním využitím. Odtud jsme se vydali kolem bývalého „ruského gymnázia“ z dob první republiky k Vinici, kde nás Helenka upozornila na bývalý Šmídův hotel a na jeho nástupce - Miramare, hotelový objekt z doby první republiky. Další cesta vedla do areálu Solidarita, postaveného v r. 1948 jako první poválečné sídlišťátko. Dnes je spíše známé jako sídlo Divadla Solidarita, kde svého času působilo Divadlo Jára Cimrmana.

Dalšími objekty, kolem kterých jsme procházeli, byly Stará škola, Bečvářova vila (dnes kulturní centrum), kostel Neposkvrněného početí P. Marie, nově vybudovaná Gutovka a gymnázium Voděradská. Po vyčerpávající vycházce nás místní znalkyně Eva nasměrovala do restaurace U Tonyho, kde se nám dostalo pozorné obsluhy a dobrého jídla na závěr vydařeného výšlapu.

Milan